

PAM JENOFF

*Parüsi kadunud
tüdrukud*

Originaali tiitel:
Pam Jenoff
The Lost Girls of Paris
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Hels Hinrikson
Toimetanud Reet Piik
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2019 by Pam Jenoff
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06360719
ISBN 978-9949-82-417-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu perele

*„Sõja ajal on tõde nii hinnaline,
et seda peaks alati valedega kaitsma.“*

- Winston Churchill

ESIMENE PEATÜKK

GRACE

New York, 1946

Kui Grace Healey poleks teinud suuruselt teist viga elus, poleks ta kunagi kohvrit leidnud.

Teisipäeva hommikul kell üheksa kakskümmend oleks Grace pidanud olema kahest bussist esimeses ja sõitma lõuna poole, Hell's Kitchenis asuvast üürikorterist kesklinna, Lower East Side'i kontorisse tööle. Ja ta *oligi* teel tööle. Aga ta polnud ligilähedalgi naabruskonnale, mida ta oli hakanud koduks nimetama. Selle asemel tormas ta oma krussis juukseid kuklasse krunni keerates mööda Madisoni avenüüd lõuna poole. Ta tõmbas jahedusele vaatamata mantli kiiresti seljast, et mündirohelist eest nõõbitavat kampsunit ära võtta. Ta ei tahtnud, et Frankie märkaks, et see on täpselt seesama kampsun, mis tal oli eelmisel päeval seljas olnud, ja hakkaks arvama mõeldamatut: et ta polnud ehk üldse kodus käinud.

Grace jäi korraks seisma, et end odavpoe vaateakna ees taksee-rida. Ta soovis, et pood oleks lahti ja ta saaks osta puudrit, millega peita jälgi kaelal, ja proovida lõhnaõli, et varjata päevavanust brändilehka, mis oli segunenud Marki habemeajamisvee mõnusa, kuid vale lõhnaga, mis tekitas tal iga hingetõmbega peapööritust ja häbi. Nurgas istus mingi viinanina, kes mõmises endamisi magades.

Tema halli ja elutut jumet vaadates tundis Grace temaga teatavat solidaarsust. Kõrvaltänavast kostis prügikasti kolin, mis järgis valu-tuigete rütmi tema peas. Kogu New York tundus roheka jumega ja pohmellis olevat. Või ajas ta linna endaga segi.

Tugevad veebruarituule puhangud pühkisid üle Madisoni, pan-nes pea kohal pilvelõhkujate küljes rippuvad lipud maruliselt leh-vima. Vana kokkukärgardatud ajaleht tantsis mööda rentsliit. Kuul-des, kuidas Saint Agnese kellad üheksa löid, tõttas Grace edasi, nahk krae all niiskeks tõmbumas, kui ta peaaegu jooksmata hakkas. Grand Centrali jaam kõrgus otse ees. Ainult natuke veel ning ta saab 42. tänavalt vasakule pöörata ja Lexingtoni avenüül kesklinna viivale ekspressbussile istuda.

Aga kui ta 43. tänava ristmikule lähenes, oli tänav kinni pandud. Selle ees seisis kolm politseiautot, mis lõikasisid Madisoni avenüü ära ega lasknud kellelgi edasi lõuna poole minna. Avarii, kahtlustas Grace alguses, märgates musta Studebakerit, mis seisis lõssis ninaga keset tänavat, aur kapoti alt tõusmas. Neil päevil ummistas kesk-linna tänavaid rohkem autosid kui kunagi varem ning need võitle-sid busside, taksode ja kaupa kohale vedavate veoautodega ruumi nimel. Aga ühtegi teist sõidukit ei paistnud avariiga seotud olevat. Nurgal seisis üksik kiirabiauto. Kiirabiarstid ei sibanud ringi, nad seisisid sõiduki najal ja tegid suitsu.

Grace hakkas minema politseiniku poole, kelle tumesinise, kuldsete nõõpidega mundri kõrge krae kohal punnitas ümar nägu. „Vabandust. Kas tänav on veel kaua kinni? Olen tööle hil-jaks jäämas.“

Mees vaatas talle mütsiserva alt põlglikult otsa, nagu oleks mõte töötavast naisest endiselt naeruväärne, vaatamata sellele, et paljud naised olid sõja ajal kohusetundlikult vabrikutes töötanud meeste asemel, kes olid sõjaväkke astunud ja üle mere sõitnud. „Siitkaudu te ei saa minna,“ vastas ta üleolevalt. „Ega saa mõnda aega.“

„Mis juhtus?“ küsis naine, kuid politseinik pööras selja. Grace astus lähemale, ajades kaela õieli, et paremini näha.

„Üks naine jäi auto alla ja sai surma,“ ütles villase soniga mees tema kõrval.

Studebakeri purunenud esiklaasi vaadates hakkas Grace'il äkitselt halb. „Kui hirmus,“ õnnestus tal viimaks öelda.

„Ma ei näinud seda pealt,“ vastas mees. „Aga keegi ütles, et ta sai silmapilk surma. Vähemalt ta ei kannatanud.“

Vähemalt. Seda sõna oli Grace pärast Tomi surma liigagi tihti kuulnud. Vähemalt oli Grace veel noor. Vähemalt polnud neil lapsi – nagu oleks tema surma seetõttu kuidagi kergem taluda. (Mõnikord mõtles ta, et lapsed ei oleks olnud koorem, vaid osake Tomist, mis oleks temast igaveseks maha jäänud.)

„Kunagi ei või teada, kus kõik lõpeb,“ mõtiskles soniga mees tema kõrval. Grace ei vastanud. Ka Tomi surm oli olnud ootamatu, tema džiiip oli Georgias teel väljaõppebaasist raudteejaama üle katuse lennanud, kui mees oli enne sõtta minekut New Yorki Grace'i vaatama tulla tahtnud. Teda nimetati sõjaohvriks, aga tegelikult oli tegemist lihtsalt järjekordse õnnetusega, mis oleks võinud juhtuda kus iganes.

Ajakirjaniku fotoaparaadi välk sähvatas, pannes ta silmi pilgutama. Grace varjas silmi ning seejärel taganes pimesi läbi kogunenud rahvasumma, otsides sigaretisuitsu, highhaisu ja parfüümi-lõhna vahelt õhku.

Politseitõketest eemale jõudes vaatas Grace üle öla. 43. tänav oli ka läänesuunal kinni pandud, mistõttu ta ei saanud teistpidi läbi minna. Mööda Madisoni avenüüd tagasi ja teiselt poolt ümber jaama minemine võtaks veel vähemalt pool tundi ja ta jääks tööle veel rohkem hiljaks. Ta kirus taas eelmist õhtut. Kui poleks olnud Marki, ei seisaks ta siin silmitsi ainukese valikuga, mis tal oli: minna läbi Grand Centrali – koha, kuhu ta oli vandunud enam mitte kunagi minna.

Grace pööras end näoga jaama poole. Grand Central kõrgus ta ees, selle tohutu vari tegi kõnnitee tumedamaks. Tööle sõitjaid muudkui vooris selle ustest läbi. Ta kujutas ette jaama sisemust, saali, kus valgus läbi vitraazakende sisse tungis, suurt kella, mille all sõbrad ja armsamad kohtusid. Ta ei suutnud näha mitte kohta ennast, vaid seal olevaid inimesi. Värskelt punaseks võõbatud huultega neidusid, kes libistavad keelega üle hammaste olemaks kindel,

et sinna pole huulevärvi sattunud, ja pigistavad ootavalt käekotte. Puhtaks pestud lapsi, kes paistavad olevat veidi ärevil kohtumisest isaga, keda nad ei mäleta, sest ta oli lahkunud siis, kui nad olid vaevu põngerjaeas. Reisist kortsus mundrites sõdureid platvormile hüppamas, närtsinud karikakrad peos. Sellist taaskohtumist ei koge tema kunagi.

Ta peaks lihtsalt alla andma ja koju minema. Grace igatses mõnusa vanni ja võib-olla ka uinaku järele. Aga ta pidi tööle minema. Frankiel seisis kell kümme ees vestlus ühe prantsuse perekonnaga ning tema pidi märkmeid tegema. Ja pärast seda pidid tulema Rosenbergid, kes soovisid saada majutusdokumente. Tavaliselt just seda ta oma töö juures armastaski, et sai teiste inimeste muredesse sukelduda. Aga täna see kohustus rõhus teda.

Ei, ta peab edasi minema ja tal oli vaid üks valik. Grace lõi selja sirgu ja hakkas Grand Centrali poole minema.

Ta astus jaama uksest sisse. See oli esimene kord, kui ta sinna läks selle pärastlõuna järel, kui ta oli oma parimas kleidis, täiuslikku lokisoengusse seatud juustega ja väikese ääreta kübaraga Connecticutist New Yorki saabunud. Vastupidiselt ootustele ei olnud Tomi kella kolmesel rongil Philadelphiast, kus ta oleks pidanud ümber istuma, ja Grace oli arvanud, et ta oli teisest rongist maha jäänud. Aga kui Tom ka järgmiselt rongilt maha ei astunud, muutus ta veidi rahutuks. Ta kontrollis jaama keskel asuva infopunkti kõrval olevat teadetetahvli, kuhu inimesed riputasid sõnumeid, juhuks kui Tom oli varem saabunud või tal oli mees kuidagi kahe silma vahele jäänud. Tal ei olnud kuidagi võimalik Tomiga ühendust võtta ja ta ei saanud teha muud kui oodata. Ta sõi *hot dog*'i, mis tal huulevärvi laiali ajas ja suus hapuks muutus, luges kioski juures ajalehtede pealkirju teist, siis kolmandat korda. Rongid tulid ja tühjenesid ning platvormile valgus sõdureid, kes oleksid võinud olla Tom, kuid ei olnud. Selleks ajaks kui õhtu viimane rong kell pool üheksa saabus, oli ta murest hullumas. Tom ei oleks teda iialgi niimoodi ootama jätnud. Mis oli juhtunud? Lõpuks tuli tema poole hirmunud ilmel kastanpruunide juustega leitnant, kelle ta tundis ära Tomi sõjaväkke vastuvõtmise tseremoonialt, ja ta oli kohe kõike mõistnud.

Grace tundis siiani mehe võõraid käsi temast haaramas, kui tal põlved nõrgaks läksid.

Jaam nägi nüüd välja samasugune nagu tol õhtul, lõputul jadal asjaliku moega tööle sõitjatel ja reisijatel polnud aimugi sellest, kui suurt rolli see koht oli paljude kuude jooksul tema mõtetes mänginud. *Mine lihtsalt läbi ootesaali*, ütles Grace endale, lai sissepääs jaama kaugemas otsas teda majakana kutsumas. Ta ei pidanud seisma jääma ja kõike meenutama.

Miski, mis meenutas väikese lapse sõrmi, tõmbas teda naljakalt jalast. Grace jäi seisma ja vaatas selja taha. Tema sukasilmad olid ainult jooksma hakanud. Kas seda olid teinud Marki käed? Auk muutus nüüd iga sammuga suuremaks, see meenutas ta säärel pea-aegu haava. Teda haaras soov sukad jalast võtta.

Grace tormas trepi poole, et alumisel korrusel asuvasse tualettruumi minna. Ühest pingist möödudes ta komistas ja pea-aegu kukkus. Ta väänas jala ära, nii et tema pahklud läbistas valusööst. Naine liipas pingi juurde ja tõstis jala üles, arvates, et konts, mida ta ei olnud korralikult külge pannud, oli taas lahti tulnud. Kuid king oli terve. Ei, teda oli komistama pannud miski, mis paistis välja pingi alt, millest ta oli äsja möödunud. Pruun kohver, mis oli lohakalt pingi alla topitud. Grace vaatas pahaselt ringi, mõeldes, kes küll võis olla nii vastutustundetetu, et kohvrit niimoodi sinna jätta, aga läheduses polnud kedagi ning teised inimesed olid midagi märkamata mööda kõndinud. Võib-olla oli kohvri omanik tualetis või ajalehte ostma läinud. Grace lükkas kohvri kaugemale pingi alla, et keegi teine selle otsa ei koperdaks, ning kõndis edasi.

Naiste tualettruumi ukse taga märkas Grace räbaldunud mundris meest maas istumas. Põgusaks hetkeks oli tal hea meel, et Tom ei olnud elanud nii kaua, et oleks sõtta jõudnud ja nähtust vapustatuna tagasi tulnud. Temale jäi alatiseks kuldne kujutluspilt täiuslikust ja tugevast mehest. Tom ei tulnud koju kannatada saanuna nagu nii paljud, keda ta nüüd nägi ja kes püüdsid vaatamata sellele, et nad olid katki, vaevaga vaprat nagu ette manada. Grace pistis käe taskusse viimaste sentide järele, püüdes mitte mõelda kohvile,

mida ta nii väga ihkas ja millela ta pidi nüüd hakkama saama. Ta surus raha mehe pragulisse peopessa. Ta lihtsalt ei suutnud mujale vaadata.

Grace läks edasi tualetti ja lukustas end kabiini, et nailonsukki jalast võtta. Seejärel kõndis ta peegli juurde, et oma süsimusti juukseid siluda ja huuli Coty huulepulgaga üle värvida, tundes selle vahasuses kõike, mis oli eelmisel õhtul juhtunud. Kõrval kraanikausi juures silus temast noorem naine mantlit ümaral kõhul. Kõik olid ümberringi nüüd rasedad, või nii vähemalt näis, rõõmsad taaskohtumised sõjast koju saabunud poistega kandsid vilja. Grace tundis, kuidas naine takseerib tema korratut välimust.

Teadvalt.